

между Русия и Турция се сключва Одринския миръ, споредъ който рускитѣ войски трѣбвало да се оттеглятъ въ Русия. При тоя случай, населението на Сливенъ се раздѣлило на три партии: чорбаджийската увѣщавала населението да си остане на огнищата си; болшинството, обаче, прѣдлагало изселване изъ Сливенъ, а младитѣ, подѣ водителството на капитанъ Мамарчевъ, били за едно общо възстание. Селимински билъ съ втората партия, мнѣнието на която и надвило: изселването станало на 18 априлъ. Едни отъ прѣселеницитѣ отишли въ Русия, други въ Молдавия, трети се завърнали по мѣстата си. Селимински се установилъ въ Галацъ като прѣдставителъ на емигрантитѣ, що отивали въ Русия. Макаръ и да билъ виканъ отъ руската власть, Селимински рѣшилъ да остане въ Ромжния, като свързанъ чрѣзъ клетва съ другитѣ членове на братството. До 1833 година Селимински учителствувалъ въ Букурещъ, а отъ 1833 до 1835 год. — въ Руше-де-веда и, понеже положението на българскитѣ поселници въ Беряска (при Плоещъ) било лошо, Селимински прѣминалъ за учителъ въ Плоещъ съ единствената цѣль да може да бѣде полезенъ, да може съ нѣщо да помага на своитѣ съотечественици, като прѣдварително си издѣйствувалъ, за по-голѣма сигурность, английско поданство.

Въ 1836 г. е билъ избранъ отъ Плоещъ за генераленъ пълномощникъ на българитѣ — да дѣйствува въ името на общината „Новъ Сливенъ“, образувана отъ българи прѣселеници въ Плоещъ.

Като виждалъ плачевното положение на всички ония млади българи, които се учили въ гръцки училища и се връщали въ България да прѣподаватъ на гръцки езикъ гръцка наука на сънародниците си, а послѣднитѣ не ги разбирали, поради което такива учители прѣкарвали едно печално съществуване и въ бѣдствено състояние, далновидниятъ и